

Rekviem egy macskáért

FEUILLETON - LVIII. évfolyam, 28. szám, 2014. július 11.

Ellentmondásos viszonyban vagyok a macskákkal. Hiszen köztudottan nem igazi háziállatok ezek az egyébként dörgölőző, hízelkedő jószágok, még akkor sem, ha állítólag éppen hogy a házhoz ragaszkodnak leginkább, nem a gazdájukhoz. Ha úgymond „az oroszlán is egy macska, / csak egy kicsit nagyobbacska”, akkor ennek a fordítottja is igaz, a macska is egy kisebbecske oroszlán, békíthető talán, de valójában mégsem szelídíthető. Talán ezért is vágyunk annyira a kegyeire, míg a kutyának, éppen ellenkezőleg, mi osztunk kegyeket, és attól érezzük jól magunkat. Jobban tartok a macskáktól, mint a kutyáktól, mert érzem, uralkodni akarnak rajtam. Anyám elbeszélése szerint legelső érthető szavam egy macskaúzó szó volt: *kácc!* Ami persze eredeti német jelentésben csak annyi, hogy macska, vagyis: *Katz*, ebből lett nálunk indulatszó. De mi tagadás, sok fontos példát és példázatot köszönhetek a macskáknak, egyiket-másikat meg is írtam. Tetszik, nem tetszik, La Fontaine-nél rafináltabb írók ma sincsenek, és ha mégis, az valójában csak látszat. Vagyis vannak ugyan, de később majd feledésbe merülnek.